

ВОЈВОДА ДРАГОЈЕ И НАЈБЛИЖИ ПОТОМЦИ

Проф. Крсто Вукотић

Ово што је владика Данило значио за унутрашње прибирање снага Црне Горе, то је за своје Чево значио војвода Драгоје Перковић. Он, међутим, није само локални и племенски угледник. Не мање, војвода је био од утицаја и угледа у целој Црној Гори, а скадарски Турци то су одлучно знали, па су га и сами веома уважавали. Због тога му је скадарски Санџак бег 1649. године понудио примамљиву титулу команданта свих мартолоса. Ова висока титула доносила је и значајан гарантовани иметак. На овај начин паша је хтео да преко војводе Драгоја обезбједи свој већи уплив у Црној Гори уопште, а посебно у питању убирања дажбина од Црногораца.

Ову пашину мудрост војвода је потпуно тачно оцијенио. Није се због тога ни мало двоумио да ту примамљиву понуду енергично одбије. Тако је овај часни човјек очувао не само свој углед, него и част својих потомака и своје Црне Горе.

У историјским изворима војвода Драгоје се помиње неколико пута од 1648. до 1651. године. У предањима, међутим, помиње се много чешће. Он се, на примјер, два пута женио. Ко му је била прва жена и да ли је с њом имао дјеце, не зна се. Друга жена била му је Манда (Марија, Магдалина, Магдалена) из Тршњева у Цуцама. До овог срећног брака дошло је врло случајно.

Између 1620. и 1630. године Цуце је погодила страшна куга. Преживјели су само они који су побјегли. Чета Чевљана под вођством харамбаше Вука Драгићевића, иначе кума војводе Драгоја, случајно је набасала на једно једино живо створење код Трешњева. Била је то млада лијепа и мудра Манда. Сву њену родбину заједно са мужем покосила је куга. Манда је била врло богата. У овој чети Чевљана том приликом није био војвода, али јесу његова браћа, Вукота и Вук (Гардаш). Харамбаша и двојица браће, одмах је синула идеја да богатом и лијепом удовицом Мандом ожене свога удовца Драгоја. Видећи изузетну љепоту и снагу војводине браће, Манда је пристала. Чета хајдука одмах је одселила и младу Манду и сву њену велику покретну имовину.

Војвода Драгоје, међутим, физички је заостајао за Вукотом и Вуком (Гардаш), али само по томе. Чашћу, угледом, мудрошћу и храброшћу није му било равног на цијелом јуначком Чеву. Брак између Драгоја и Манде био је и срећан и врло успјешан. Са два удружена иметка, који нијесу били мали, створена је најбоља економска основа за удобан породични живот.

Попут војводе и Манда је била врло частан човјек. Да би се одужила бившем дому и допринијела новом, она је уз Драгојеву сагласност у Војнићима подигла цркву Светог Илији. Срећна околност била је у томе што су оба дома славила Светог Илију. Чевљанима је то била стара преслава.¹⁷

Драгоје и Манда имали су диван и бројан пород. Имали су чак седам синова: поп Прента, Бура, Вукашин, Иван, Вујо, Радуле и Марко. Сви су рођени у родитељској кући у Војнићима. Тек доцније ће се већина њих раселити у разне крајеве.¹⁸

Поп Прента је имао четири сина - војвода поп Шћепан, војвода Драшко, четовођа Перо и поп Ђетко. Зна се да је војвода Шћепан више био ратник него свјештеник. Тако се и могло десити да се 1687. године у Котору прослави. Наиме, Млечани су град бранили од Турака. Поп Шћепан затражи да он испали на Турке. Погодио је у само грло турске лубарде. После тога је поп Шћепан коначно добио титулу војводе, 100 цекина годишње плате и право да суди између Црногораца и Которана. Војвода Драшко је најугледнији син попа Пренте. Зато је и наслиједио војводску титулу од Драгоја и зато се ово братство и прозвало Драшковићи. Био је један од најбољих

¹⁷ Ђорђе Вукотић Чевски: Племе Чевљани или Озришићи, Београд 1998. стр. 79-88.

¹⁸ Милија Р. Вукотић: Вукотићи у Збојштици, "Счања" 1997, Београд.

црногорских војвода и јунака. Погинуо је 1722. године. Од око 1640. године, Драшковићи претежно живе у Доњем Крају на Чеву Озровића.¹⁹

Бура је други син војводе Драгоја. Од њега је братство Бурића. Од почетка 18. вијека они се селе у Загреду. 1925. године тамо их је било 34 породице. У Загреди су подигли своју цркву Светог Арханђела. Од Бурића су се тамо први доселили војвода Ђукан и његов брат Илија, а затим и друга родбина. То је било око 1700. године. Војвода Ђукан један је од најпознатијих Бурића. Титулу је добио од Млечана у чијој служби је дуго био. Неких четрдесетак година Ђукан је био племенски судија. О овом војводи и другим угледним Бурићима више је написао Ж.В. Чевски у својој књизи "Племе Чевљани или Озринићи".

Цијени се да је кнез Вукашин трећи син војводе Драгоја. Био је ожењен од Радусиновића са Чева. Од свог таста кнеза Радусина је наслиједио титулу. Кнез Вукашин је имао чак осам синова, а то су: Андрија, Вукота, Дамјан, Миђун (Мића, Вук, Вукадин, Јанко и Драгоје (Драго). Имао је и двије кћери. Једна је била удата за кнеза Сладоја Вујачића, а друга за банског кнеза Пера Славујевића. Дамјан се са породицом рано одселио из Војинића у Крижев До. Изгледа да су се Миђини потомци одселили у Србију. Према историјским подацима за Вука се зна да је имао сина Цветка. Доста је вјероватно да су Вукови потомци, Вуковићи у Пиви. О Вукадину и Јанку се ништа не зна. Претпоставља се да су Драгојеви потомци у Босни и Хрватској. Тамо су и православне и католичке вјере, али већина њих знају своје чевско поријекло. Једино су Андрија и Вукота остали заједно, а то је случај и са њиховим потомцима. Андрија и Вукота су се 1685. године населили у плодно село Мишке на Чеву, али тек пошто су одатле старинци Мишковићи били протјерани акцијом војводе Драшка и других његових рођака. Вукота Вукашинов постаће родоначелник најугледнијег чевског, па и црногорског братства Вукотићи.^{20 21 22}

За Ивана се тврди да је четврти Драгојев син. Био је нешто слабачкији од браће, па је зато и остао у Војинићима. По том селу његове потомке називају Војинићима, а по њему Ивановићима. Тако се, међутим, они не пишу. Од Иванова два сина, Ђукана и Николе, настала су братства Ђукановићи и Николићи. Од чевског барајктара Павла Николића је братство Павловића. Овај чувени барајктар је отац још чувенијег Пека Павловића.

Од око 1640. године Вујовићи су настанили Ожеговице. Њихов родоначелник је Вујо Драгојев. Он је имао три сина, а то су: Саво, Милош и Јанко. Они ће постати родоначелници три главна огранка Вујовића - Савићи, Милошевићи и Голубовићи. Голубовићи су названи по Голубу Јанкову. Вујовићи имају још два огранка, Радовановиће и Милиће.

Вјероватно је да је Радуле шести Драгојев син. Радуле се женио чак три пута. Са породицом је напустио Чево и Војиниће у првој половини 17. вијека и одселио се са својим овцама у Комане. Од њега су и Бездановићи, који су се у исто вријеме такође доселили у Комане. Радуловићи и Бездановићи у свему су слиједили начин живота својих рођака са Чева. У Команима су и Радуловићи и Бездановићи организовали и водили врло успјешан живот. Године 1925. заједно их је било 183 домаћинства.

Марко Драгојев одселио се већ у другој половини 17. вијека у Љешанско село Буроње. Његови потомци и данас тамо живе. Марко је имао три сина: Вукића, Мирка и Петра. Они су родоначелници три огранка Марковићи - Петровићи, Мирковићи и Живковићи по Вукићевом унуку Живку. Они су тамо подигли своју цркву Светог Арханђела.

¹⁹ Небојша Драшковић: Чевско Заљуће и Доњи крај села и племена Озринићи, 1999. Београд, стр. 500-505.

²⁰ Јустин Поповић: Живот светог Петра Цетињског, Београд 1977.

²¹ Серлар Јанко Вукотић: Успомене из три рата, НИУ - Службени лист СРЈ, Београд 1996. стр. 41.

²² Милован-Мушо Шћепановић: Града о комуни у Црној Гори. Издање Стручна књига, Београд 1995. стр. 28-29.